

לאשר רכוש גדול ככל האפשר, כדי שיהיה לו כמה להתחיל, כשהוא ייצא מהכלא.

אשר, באבירות של מפסידנים, ובי עידודה של טליה, רצה לתת לדליה כמה שיותר. לבסוף ויתר על דירתם בשיכון-כבלי, והעניק לה סכום חודשי קבוע. דליה קיבלה גם את כל כספיי הפיצויים של אשר מההסתדרות, אם וכאשר יקבל אותם.

בינואר 1979 התגרשו בנייהווג ידי לין. כאוגוסט התחתנו בני הזוג ידלין ליבני. ידלין הוא שביקש להחיש את הטכס. אני יודע שטליה היא אשה נהדרת, ואני גם יודע שהיא אוהבת אותי, אבל מי יודע מה יכול לקרות במשך שנתיים, עד שאשתחרר? אמר לאחר ממשקרו.

התחנה נערכה בנווהאביבים, בכי תה של מיכל שטרם, אחותה של טליה. בצהריים, כשטליה נסעה לכלא-רמלה כדי להביא את ידלין אל בית-אחותה, היא היתה נרגשת מאוד. עדי-כריכך שהתנגשה בשתי מכוניות נוסעות. בנס לא נפגע איש. שלוש המכוניות ניוזקו. ליבני עברה למכונית אחרת. כעבור שעה ניצבה מתחת לחופה. קומץ אור-חיים, כיבור צנוע, הרב איסר פרנקל השיא את השניים. עד לחצות הלילה ישבו ברירה ושוחחו. כך הסתיימה פרי-שת-האבהים הסודית המפורסמת ביותר במדינה.

הכסף

ירד לטימון

ישנן נתיים אחר-כך השתחרר ירד לין מהכלא. השניים, ועימם גיור רא, בנה של ליבני, נסעו לארצות-הברית. ליבני ילדה את הילה, ודומה היה כי החיים שוב מאירים פנים לזוג הזה. אולם מי שמקורבים לבנייהווג הבינו כי במוקדם או במאוחר תרצה ליבני להיפרד מידלין. החיים אינם מחמיאים למי שישב ככלא שלוש וחצי שנים וירד אל בור-חתיות אחרי שהיה בצ-מרת, אמר קרוב-מישפחה.

אולם הקש ששבר את גב הגמל היה עיסוקיו של ידלין כמשקיע בבורסה. הוא הסתכך כמה וכמה פעמים במי-שפטים ובתביעות, ובכלל, כל התחום הזה לא מצא חן בעיני טליה.

הישראלים בניירורק, שזכרו לידלין את הסר-נעוריו, מסרו לידיו סכומי-עתק כדי שישקיע אותם למענם. לעי-תים קרובות הפסיד ידלין כספים רבים.

שני סיפורים כאלה התפרסמו. האחד היה סיפורם האומלל של זוגי-הילד-מינים. הם נתנו לידלין 25 אלף דולר לארים, כדי שיקנה סחורות. ידלין הפסיד את הכסף. היחלומן לא הבין את הרמז. הוא שוב נתן לידלין אלפי דולר לארים. ידלין השקיעם בובה. העיסקה נכשלה.

בפעם השלישית שילשלו היחלומן 60 אלף דולר לארים לידיו של ידלין, שהבטיח כי ישקיע את הכסף בבורסה. גם הכסף הזה ירד לטימון.

האשה התגרשה מבעלה. היחלומן גייס יריד וביקשו שינסה להוציא מידלין את כספו. לידלין לא היה כסף. תמורת הכסף האבוד נתן ליריד מידע רב על אנשי-מפתח בכלכלה הישרא-לית.

היה הסיפור של זיוה בן-דראבון, שר-רשה את הרווחים שהניב כספיה כתב-י-עה מישפטית טענה בן-דראבון כי ליבני שותפה לעסקיו של ידלין ולכן היא דורשת ממנה, כמו מירלין, את כספה. תביעה זו הסבה לליבני צער ובושה. היא נפטרה את ידלין ושבה לארץ עם בתה התינוקת ועם בנה.

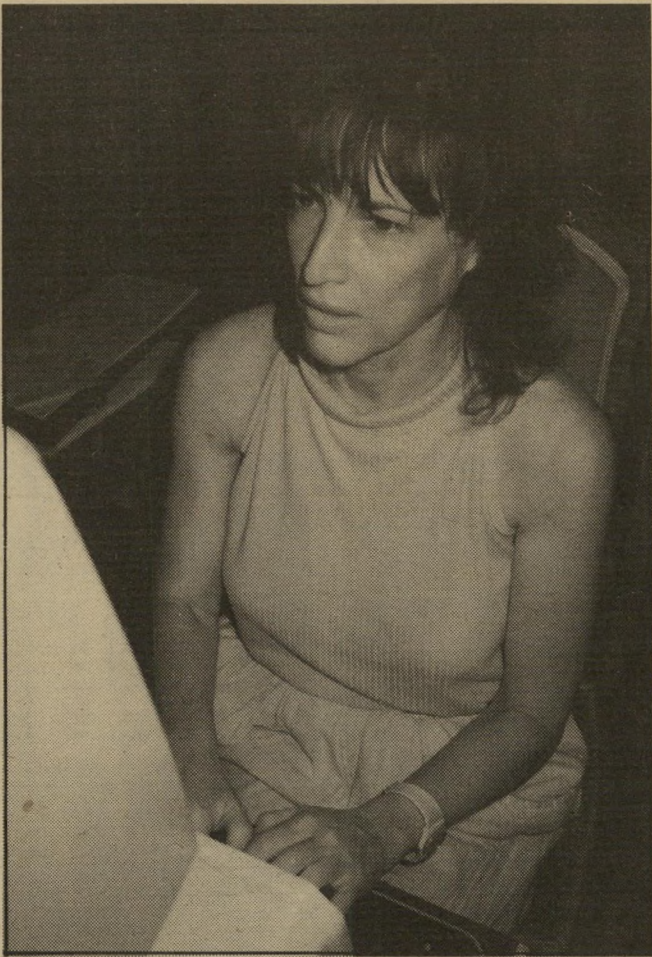
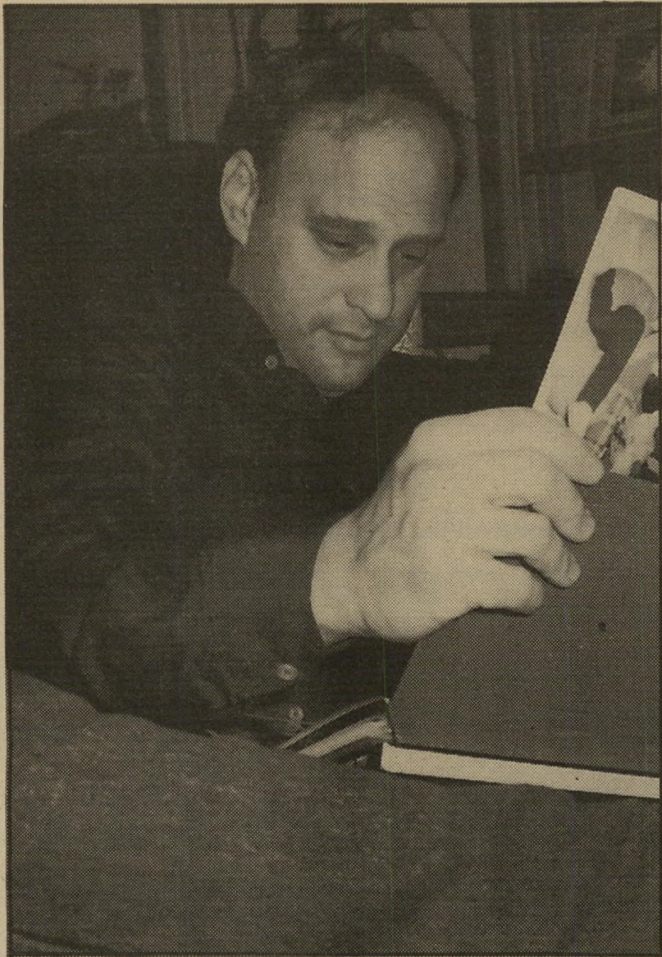
ידלין (65), בניירורק, מנהל מלון קטן, חי בצמצום. ליבני, 45, גרה ברמת-אביב, ביחד עם בתה בת ה-15 ובנה בן ה-20, עוברת במשרד-הביטחון כסגנית-פיקלטי-המישר.

אחת לכמה חודשים מגיע ידלין לארץ, מבקר את בתו ושב לאלמוניות-ניירורק.

בחסכם-הגירושין נקבע כי ידלין רשאי לבקר את בתו בכל עת שיחפוץ. גם דמי מזונות יתן לילדה.

ומלבד זה לא יתן לטליה כלום. אין לו ברירה לתת לה, אומר קרוב-מישפחה.

הרבנים ציוו על זוג זה:

אסור לכם להיפגש!

פסק-הדין הרבני היה קיצוני כל-יך מפני שהתבסס על תיאורים אלה בכ-תבה על הרומאן בין השניים.

הפסיכולוגית, שמאמריה מעידים על מוח חריף, נשמעה די חוששת, מתור-חה מההתפתחויות האחרונות. משאמר-תי לה שגם אני, שאינני מצויה בריו-ההלכה, לא ירדתי לפשר האקסיה-ביציונים שלה, התחילה להתגונן: "אמנן ואני עשינו ראיון מאוד סולידי לפני כמה שבועות. לא השמצנו איש. הקפדנו על כך, הדגשנו איך שהסיפור בינינו נולד כל-יך יפה, מכתבת ספר ביחד.

מה עשו בעיתון הזה? הרביקו למה שאמרנו קטע-י-סכס, השתמשו בכר-תרות שלא אנחנו אמרנו אותן. נכון — אלה הן כותרות נורא זועקות וקצת גסות. סילפו הכל!

הלך בית-הדין הרבני והסיק מסק-נות, כאילו אנחנו אמרנו כל מה שנכתב שם על עצמנו, והוציא צו. אמנן ואני נענשים על משהו שלא אנחנו אחראים לו.

בצו כתוב שבכתבה פירסמו בני-הזוג תיאורים מתוך חדרה-מיטות. אנחנו לא דיברנו עם שום עיתונאי על מה שמתרחש בחדר-המיטה שלנו, ובי-וודאי לא עם העיתונאי האחראי לכת-בה הזאת: בכתבה פשוט מצוטטים קטעים מתוך הספר החדש שלי.

בספר יש אלמנט חזק מאוד של בדיה. למשל, כתוב שם שלגיבורה היתה חווייה לסבית. נכון הוא שה-גיבורה היא פסיכולוגית, כמוני. ונכון שיש בספר יסודות רומים לסיפור שלי עם אמנן. אבל לי לא היתה מעולם

הייתי כבר עמוק בתוך הסיפור עם אמנן. גורתי ומיסגרתית את זה. נרמה לי שזה כבר הצהיב. אפילו לא טרחת-לבדוק מה עלה בגורלם של בנייהווג. לא האמנתי, בחלומתי המבעיתים ביר-תר, שאני אכבכ בסיפור שכזה!"

אבל ורדה ואמנן כיכבו בכתבה שהיוותה שיחת-היום לפני כמה שבו-עות. רבים הרימו גבה לנוכח הכותרות

צימבליסט — רב הידוע כ-חותר" לכאן או לכאן — אסר על רזיאל ו'קונט, המתגוררים כיום ביחד, לעי-שות זאת. כבוד בית-הדין הרבני אסר על השניים אף להיפגש.

הבקשה הוגשה על-ידי אשתו של ו'קונט, המנהלת נגרו מאבקי-גירושין. האם יש "שיניים" להחלטות הרבנים כי 21989 איך מוצאים מוצא מסיטואציה,

כ אשר חזר עירום, הכסתי בו מן המיטה. היה בגופו כיעור נדי, שובה-לב.

"ייתכן שכאתו רגע נזרע בי שי-גערדה-צילום. הוא שטרע לירי ונגע בי בערגה, ברוך אי-דיו, וביקש לדעת מה אני אוהבת. הכל הפך פתוח, מתוק ומרגש. אחר-כך הדקתי אותו אל תוכי והוא התפוצץ מבפנים, כאילו הכל חיכה בו לרגע הזה..."

כך נפתח מאמר כידיועם אחרונות לפני חודשיים, שתיאר — שומ שמי יים — מצב שבו עזב גבר נשוי את אשתו וילדו בן ה-12, ועבר להתגורר עם "האשה האחרת".

הגיבורים בסיפור זה הם הסופר-סר-כדיכיסוח אמנן ו'קונט והפסיכולוגית ורדה רזיאל-ויולטר, שאף הנציחה חלק מחוויותיה באותה פרשה בספר המכונה ים הפקר.

רזיאל-ויולטר החליטה לשתף את האומה באירועים. יש המערערים שאי-רועים כאלה יישארו בארבע עיניים ואוזניים, והמתחלחלים מכל פירסום ברכים.

היא כתבה את הספר כאשר נפרדה ממאהבה, והוא ניסה לשקם את חייו עם אשתו. סוף טוב הכל טוב — ו'קונט שב לזרועותיה של אהובתו, רזיאל. הספר, המתעד את אשר הרגישו, יצא לאור, והכתבה שהיתה אמורה לרחוף את מכירת הספר לא איתרה לכוא.

אסור להיפגש! תגובת הרבנים לא איתרה לכוא: הרכב רבני, בראשות חיים

"שלחתי את ידי אל הפרח הענוג השמוט בין רגלי, חפנתי אותו... אז הוא בכה..."

הנועזות, שעיתרו את הכתבה, ולנוכח הצורך הבלתי-ימנע של הגיבורים לחשוף ברכים מה שלא נועד להשיפה: "שכבנו עירומים במיטה לאחר מגע חפז, טורפני, לא-מספק, מחפשים גשר של מילים. ואז שלחתי ידי אל הפרח הענוג, אותו יצור קטיפתי חי ורוטט, הצעצוע המונה השמוט בין רגלי, חפנתי אותו, מערה את כל הרוך והחשק של נשמתו. ואז הוא בכה, אמר שחיינו אינם חיים בלעדי..." — כך צוטט בכתבה מתוך הספר החדש, הבריוני כביכול, אשר נקשר בכתבה למה שקרה בין בנייהווג ו'קונט-רזיאל.

השפכה לשיגרתית בקרב שכבות מסר-יימות בכחבה הישראלית העכשווית? ורדה ויולטר-רזיאל: "אני זוכרת את היום שבו יצא הצו בהא הידיעה. איך אני יכולה לשכוח? זה נזרע לי בצורה מצחיקה, אבל אל תפרטי. רק תכתבי שפגשתי את עורך-הדין של אמנן באקראי, ברחוב, והוא שאל אותי — את כבר יודעת?"

אפילו לא נבהלת, אבל כמה הו-פתעתי! לא האמנתי שבמדינת-ישראל כי 1989 זה יכול לקרות, ועוד לי! "אני זוכרת שראיתי לפני שנה ידיעה דומה בעיתון על מיקרה אחר.